

[Svend E. Johansen.]

nogle Oplysninger. Direktør Kyhl erklærer sig villig hertil, men han sikrer sig, at Elith Jensen intet maa faa at vide om hans Udtalelser. Her er vi i den ejendommelige Situation, at den, mod hvem Anmeldelsen er indgivet, beskyttes mod, at Anmelderen faar noget at vide om hans Udtalelser, det vil sige, at Anmelderen ikke faar Lejlighed til at paavise eventuelle Urigtigheder i Modpartens Forklaringer. Denne Fremgangsmaade er særlig beklagelig i dette Tilfælde, fordi det er godtgjort under Kommissionsbehandlingen, at Direktør Kyhl i den omtalte Rapport af 4. Maj 1933 førte Politiet bag Lyset.

Om Politiet har haft en Fornemmelse af, at Stillingen var noget ulden, ved jeg ikke, men dette, at man den 30. Maj henvender sig til Selskabernes Revisor, statsautoriseret Revisor Blond, og faar hans Bekræftelse paa Rigtigheden af Direktør Kyhls Anbringender til Rapporten, kunde tyde derpaa.

Endvidere forelagde Politiet Sagen for statsautoriseret Revisor Bøytler, der dog erklærede, at han for at kunne udtale sig om Sagen — i Modsætning til Politiet — maatte gennemgaa Regnskaberne, og at Omkostningerne vilde blive ca. 500 Kr.

Derefter slog Politiet sig til Taals med Kyhls usandfærdige Rapport og med Revisor Blonds lige saa usandfærdige Erklæring om Rigtigheden af Kyhls Rapport, og en Svindel, der paa dette Tidspunkt kunde have været standset, fortsattes. End ikke en lille beskeden Prøvelse af Direktør Kyhls Udtalelser foretog man. Den havde endda ikke behøvet at koste andet end Ulejligheden. Herom siger Kommissionsberetningen: „Der foreligger intet om, at man har anmodet Direktør Kyhl om i Regnskabsopstillingerne at paavise de af ham nævnte tre Tal, hvorved det vilde have vist sig, at hans Forklaring, bortset fra Flytteomkostninger og Huslejestigning, er urigtig.“ Om Revisor Blonds Erklæring siger Kommissionsberetningen: „Jeg maa skønne, at Revisor Blonds Erklæring har været af ikke ringe Betydning ved Sagens Begyndelse, idet man“ — det vil sige Politiet — „ikke har søgt nogen direkte regnskabsmæssig Oplysning, og jeg mener, den maa betragtes som en Erklæring til Brug i Retsforhold, der vedkommer det offentlige, og at Forholdet maa falde ind under Straffelovens § 167, jfr. § 163.“

Hertil ønsker jeg at bemærke, at det anstændigvis ikke kan være tilstrækkeligt

nu at hænge Revisor Blond alene op paa Ansvar. Havde Politiet udvist et Minimum af Intelligens og Vilje til at holde sig sin Pligt efterrettelig, var Svindelen jo afsløret paa dette Tidspunkt. Ansvar for maa deles mellem Parterne. Jeg anerkender den højttærede Justitsministers Bevæggrund, naar han taler om disse meningsløse Angreb paa Embedsmænd, der kun har gjort deres Pligt. Det er smukt at værne dem, man er Chef for, men jeg beklager, at jeg i denne Sag, som jeg tidligere har maattet gøre det, nødvendigvis maa pege paa, at der er en Brist i Forholdet mellem Embedsmændene og Befolkningen i vort Land, en Brist, der kommer tydeligt til Orde netop i det Punkt i Sagen, jeg nu har omtalt.

Naar jeg har opholdt mig saa meget ved denne Rapport med den tilhørende Revisorerklæring, er det først for at slaa fast, at Politimyndighederne har behandlet disse Anmeldelser saa letsindigt — og jeg skal føre Beviset derfor —, at det maa komme ind under Begrebet grov Pligtforsømmelse. Navnlig vil jeg paavise, at Elith Jensen, der fuldstændig holdtes uden for Kendskab til disse Erklæringer, allerede to Gange er blevet dømt paa Forklaringer af den uvederhæftige Direktør Kyhl og den lige saa uvederhæftige Revisor Blond, der ogsaa i Dag staar tiltalt — hvad Justitsministeren ikke nævnte noget om —, nu paa Baggrund af Myndighedernes Vægning ved en Undersøgelse af Anmeldelserne paadrager sig en tredje Straffedom, nemlig 40 Dages Hæfte ved Østre Landsret i 1935 for Fornærmelser mod Statsadvokat Harald Petersen, hvem han beskylder for at have beskyttet en Lovovertræder.

Jeg ved ikke, hvor mange der kan se til Bunds i denne Sag, men for mig er der ikke Tvivl om, at Elith Jensen havde Ret. Politiet, Anklagemyndigheden og Justitsministeriet har virkelig beskyttet Lovovertrædere i denne Sag, og hvad der er meget værre: de har straffet den Borger, der gjorde opmærksom paa Lovovertræderne. Om disse forskellige Institutioner bevidst har beskyttet Lovovertrædere og har sendt Elith Jensen i Fængsel flere Gange, fuldt vidende om, at han havde Ret i sine Beskyldninger, eller om Myndighederne og deriblandt altsaa Statsadvokat Harald Petersen ved grov Pligtforsømmelse har ydet Beskyttelsen og forfulgt Elith Jensen, ved jeg ikke. Men een Ting staar fast, at Beskyttelsen har de ydet, og at Elith Jensen med sin Frihed og sit Velfærd har maattet bøde for Myndighedernes Undladelsehandlinger i dette Forhold.